

Pál – A megtapasztalt reménység

A reményesség lehet szűz, de lehet valóság is

Hazaérve egy hosszú, munkában töltött nap után, azt a hírt kaptam, hogy Susan meghalt. Nagyon fiatal volt, és a hírt váratlanul ért. Az ügyeletes nővér elmondta, hogy minden lezajlott, mielőtt még elérhetek volna engem. - Látnod kellett volna, milyen boldognak tűnt! Soha nem írtunk még ilyet, hogy egy haldokló ennyit mosolyogjon!

Nővérny

pillanat alatt lejutottak bennem az elmúlt hat évtized eseményei. Susan erős volt, mégis a rák rövid idő alatt egész szervezetben elterjedt. Mivel szakképzett nő volt, tudta, hogy rosszak a kilátásai. Mégis tudatosan Istenbe helyezte a bizalmát, és kész volt elfogadni az Őrrel vonatkozó tervet. Olajjal megkenés, sok lelkipásztori beszélgetés és telefonos lelkigondozás töltötte ki élete utolsó heteit. Hála az Istennek, teljesen nyilvánvaló volt, hogy nem engedi a betegségek, hogy legyőzzék, éppen ellenkezőleg. Susan egyre szilárdabban hitt a feltámadás reményében; semmi sem vigasztalta őt ennél jobban. Reménytelen állapotban ő lett a remény őrzője. Hála az Istennek, bizonyította, hogyan erősít meg bennünket Isten kegyelme és szeretete. Isten békessége lakozott benne, amely mindenkinek rendelkezésére áll, aki elmerül az Ő kegyelmében - hiszen Krisztus által ez tesz bennünket igazzá Isten előtt. Susan számára Isten ágrétei abszolút bizonyosságot jelentettek.

Á

Egy esettanulmány a reményességéről

Pál apostol

nagyon jól megfogalmazta, mit tapasztalnak meg a keresztyének ebben a bűnnel teli, haláltól sájtott világban: "De nemcsak ezzel, hanem még szenvedéseinkkel is dicsekszünk, mert tudjuk, hogy a szenvedésből teljes fakad, a teljesrelemből kipróbált erény, a kipróbált erényből reményesség. A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajánlott Szentlelkkel kiírt szavainkban az Isten szeretete" (Róm 5:3-5; Szt. István Társlat ford.).

Aki ilyen

kijelentést tesz, annak bizonyára voltak tapasztalatai ezen a téren. Saul, ez a hittel teljes férfi "ézigaz" öleletet adott, keményen munkálkodott azért, hogy megálljon Isten előtt. Ezt mondta magáról: "É...zsidókból valóság zsidó, teljes szívvel tekintetben farizeus, buzgóság tekintetben az egyházat áldozó, a teljes szívvel tekintetben igazzá tekintetben feddhetetlen voltam" (Fil 3:5-6).

A damaszkuszi

évtelen azonban töltött valami, amivel élete teljes fordulatot vett: Saul talákozott Jézussal. Az Isten Fiát áldozó dicsőség megvakította őt. Értelmét

viszont olyan fűnyességgel és viáigossáig írasztotta el, hogy ennek kűvetkeztűben rűbredit, mennyire fontos elkűteleznie magűt Jűzus Krisztus mellett. Rűjűtt arra, hogy csak Krisztus tudja megszabadű-tani őt a bűn terhűtől; csak Krisztus tudja megűű-tani űletűt, űs csak ű tud neki űj cűlokat adni ebben a fűldi űletben. Kűtsűgbeesűs tűltűtte el, amint arra gondolt, mit tett Krisztus kűvetűi ellen; de a reműny is felűledt benne, amikor a megfeszű-tetre gondolt, aki feltűmadt a halűbű, űs az űrűk űlet reműnysűgűt adta neki. Attű kezdve nem akart műsrű tudni, űz...mint a Jűzus Krisztusrű, műgpedig mint megfeszű-tetrű" (1Kor 2:2).

A damaszkuszi

űton Saul Pűllű vűltozott; űj teremtűssű lett. Felfedezte az evangűliumot, miszerint Krisztus műr biztosű-totta szűműra mindazt, amire szűksűge van, hogy bizalommal tudjon a jűvűbe tekinteni, mint Isten szeretett űs megvűltott gyermeke.

Amikor

talűlkozunk Jűzussal, amikor megűrinti szű-vűnk, minden megvűltozik. Hit űlta egy csapűsra megűrtűűk, hogy Isten egy lett kűzűűnk - Jűzus Krisztus űlta. Lefizette bűneink bűntűsűt a kereszten, űs feltűmadt! Jűzus ű! Ez a tűny nem maradt rejtve Pűl előtt. Teljes szűvel űtadta űletűt Urűnak, űs csatlakozott a hű-vűkhűz, akik segű-tettűk űs tűmogattűk őt űj űletűben. A korai keresztűnyek erűstűtűk Pűl hitűt, beszűltek neki Krisztusrű űs az ű szeretetűrű, űs sokűle űton-műdon segű-tettek neki lűbra űllni.

Reműnysűg űs az egyhűz

A reműnysűgnek

jű alapja kell, hogy legyen, ha nem akarjuk, hogy elhalvűnyuljon vagy megszűnjűn. Munkűm sorűn talűlkozom asszonyokkal, akik a szűűű utűn el akarűk hagyni csecseműket, űs ilyenkor űjra űs űjra szembe talűlom magam ezzel a fontos tűnyel. Nem elűg, hogy talűltak egy helyet, ahol beszűlgethetnek problűműkrű, vagy talűltak egy szeműlyt, akiben megbű-zhatnak. Erűs alapra van szűksűgűk, egy megfelelű tűrsra, aki szavakkal űs tettekkal tűmogatnű őket. Valakire, aki segű-t nekik megtalűlni a szűűűges segű-tűget, űs olyan helyet ajűnl fel nekik, ahol biztonsűgban vannak űs gondoskodnak rűluk a bizonytalan helyzetekben.

Segűteni

tudtunk egy olyan asszonyon, aki megszűlte gyermekűt, űs kűsűbb visszajűtt, hogy magűval vigye a babűt. Egy űvvel kűsűbb űgy szűt hozzűm: - Most műr van bűtorsűgom űs bizalmam az űlethez. Van reműnysűgem, űs ma műr erű vagyok, erűebb, mint bűrmikor voltam.

Azoknak az

embereknek, akik űjonnan jutottak hitre, műs keresztűnyekre van szűűűgűk, akik

saját hitben szerzett tapasztalataik által bátorítják az erősíteni őket. A reményesség a jövőbe tekint, de gyökerei a múltban az a jelenben vannak. A reményeséget meg kell tapasztalni, az az emberek társaságának jelleme a tapasztalatok által fejlődik. Mivel ismerjük Isten, az tapasztalataink vannak vele, képesek vagyunk felismerni szeretetét az gondoskodásait a mindennapi életünkben. Mindig támaszkodhatunk a-gőreteire, még ha bizonytalannak látjuk is a jövőt.

Pál
 megtapasztalta ezt. Aníni és Jézus parancsára eljött hozzá, hogy gondoskodjék róla (ApCsel 9:10-19). Jézus Aníni által tudatta a legyengült, fájdalommal kázdó, az megvakult Pállal, milyen nagy tervei vannak vele (ApCsel 22:12-16). Aníni által Isten ajándékot adott Pállnak, betöltötte Őt Szentlelkével, az kiképezte Őt a szolgálatra. Pál cselekedte az volt, hogy Jézussal legyen, s ez lett munkájának hajtőereje. Ez a végzettség adott neki erőt ahhoz, hogy megálljon a legnehezebb tapasztalatok közepette is. Pál megalapozott reményességnek semmi az senki más, csakis Jézus volt a központi pontjában. Bár Jézus világszerte elmondta Pállnak, hogy sokat fog szenvedni az Ő nevétért (ApCsel 9:16), Pál mégsem utasította vissza az elhárítást. Inkább arra indította mindez, hogy mályebben kutassa Isten Igáját. Ezt írta: "Én De egyet cselekszem, azokat, amelyek hízam megett vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, cselegyenest igyekszem..." (Fil 3:14).

Ez az a Pál,
 akit ismerünk: boldog, reményteljes, képes elviselni a szenvedést, erős, társas, telve van a Szentlelkével. Egy olyan férfi, aki maradéktalanul az teljes szíjjel elképezte magát Istennek, az aki még ma is vigaszt az bizonyosságot tud adni nekünk szavai által: "Én reményességben állvendezők; a háborúságban tőrök; a köznyergőben állhatatosak [legyetek]" (Róm 12:12)! Pál egy vezred tájvolbál szál hozzánk. Ő, aki hájlaánek zengett, má-g lánkra verve raboskodott, a legnagyobb nehézségek közölt is ezt vallotta: "Én Reményességem lán az Istenben, hogy... lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak" (ApCsel 24:15).

A dicsőny,
 amit Jézussal valál találkozáisakor látott, kialakította benne azt az erős meggyőződést, hogy "Én most szenvedünk, nem hasonlítani ahhoz a dicsőséghöz, mely nekünk megjelentetik" (Róm 8:18).

Á

Remény a mai napra

Egy kedves
 idős hízly ezt mondta, mielőtt mőtre vitték volna: - Nem félek ettől a mőttől. Isten kezében vagyok, rábátam az egész áletemet. Altatát kapok, az elalszom. Amikor felbredek, vagy az ipolánő arcát látom majd, vagy Megváltás szerető arcát. Miért félnék hát?

Pájl is tudta,

hogy Krisztusban biztonságban van. Reményteljes utazása itt, ezen a földön

Átlete végén érte el csúcspontját, amikor ezt írta: "Mert én immár megilodoztatom, és az én elképzeléseim

Ama

nemes harcot megharcoltam, futásomat elvéggeztem, a hitet megtartottam:

Végzetre eltettem nekem az igazság koronáját, melyet megad nekem az Őr ama

napon, az igazság; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik végigva

vérzik az ő megjelenését" (2Tim 4:6-8).

Pájl is

egyértelműen annak a nagyszerű adventista himnuszának a tartalmával, ami minden

ma élő adventistának a mottója kellene, hogy legyen: "Időteljes reményes lángoló

szívünkben: remény az Őr adventjében!"

Á

Gabriele Stangl